

ПРЕДГОВОРЪ

Прочетохъ съ живъ интересъ тази малка книга, посветена на старото Русе, на родния ми градъ. И макаръ да познавамъ само новото Русе, или по-право Русе на 80-тѣ и 90-тѣ години отъ миналия вѣкъ, почувствувахъ нѣкаква сладка мжка, нѣкакъв тихъ възторгъ при спомена за мѣста и за хора, които сж тъй близки до сърдцето на всѣки русенецъ. Пренасяхъ се мислено край Дунава, подъ Левентъ-табия, въ черквата Св. Троица и навредъ, гдето авгорътъ на тия очерки умѣе да води своитѣ читатели, показвайки имъ лица и случки, способни да ни вълнуватъ като приказка за старото време. Кому не е драго да се връща къмъ днитѣ на своето детинство и къмъ обстановката, въ която сж протекли младинитѣ му, съ всички дълбоки преживявания на една тъй чувствителна за впечатления възраст?

Змей Горянинъ е избралъ съ щастливъ усѣтъ темитѣ на своитѣ разкази за старото Русе. Поетически възбуденъ отъ всичко чуто за живота тамъ преди Освобождението, той е нахвърлялъ редица сцени отъ хрониката на града подъ турското робство, разкривайки ни ту идилията, ту ужаса на миналото. Съ какво наивно вживяване той ни описва напр. „школото“ на даскалъ Гено, школото, гдето даскалътъ-абаджия дава първата скромна наука на толкова бждещи епитропи и търговци, и какъ върно ни е разкрита трагедията въ душата на този